

Corps à corps: liefdevol werk met opgetogen knuffels

door RIEKE VEURINK

ZWOLLE - Jérôme Meyer en Isabelle Chaffaud met Corps à corps. Odeon, 22 december.

Mooi lopen is niet gemakkelijk. Veel dansers kunnen de prachtigste pirouettes en lifts maken, maar als ze gewoon een stukje over het toneel lopen, ziet het er al snel geforceerd uit. Jérôme Meyer en Isabelle Chaffaud (deze keer ingehuurd door Korzo producties uit Den Haag) verstaan wel de kunst van de schijnbaar alledaagse bewegingen. Daardoor is het werk Corps à corps, van de hand van Meyer zelf, overrompelend om te zien.

De basiskennis: Chaffaud en Meyer hebben een relatie en werkten bij het Israëliëse Batsheva Dance Company en bij het Nederlands Dans Theater. Een paar jaar geleden begon het stel voor zichzelf. Meyer sloeg aan het choreograferen en voert zijn werk, samen met Chaffaud

uit. Een deel van Corps à corps maakte Meyer al eerder onder dezelfde naam. Nu heeft hij het uitgebreid.

Corps à corps gaat over relaties, en is in alles een metafoor voor relaties: het stuk verloopt grillig, verandert zomaar van de ene sfeer in de andere, zonder dat je achteraf na kunt vertellen hoe het zo gekomen is. Het bewegingsmateriaal van Meyer is alledaags. Geen ingewikkelde sprongen, maar draaiende armen en doorgezakte knieën.

In het eerste deel van het stuk zijn de bewegingen bijna speels. We zien de dansers in aparte ruimtes staan. Ze hebben ieder een eigen leven. Soms zoeken ze elkaar op, soms zijn ze slechts voorbijgangers voor elkaar. Terwijl op een video (geprojecteerd op een koffer) een straatbeeld van heel veel voorbijgangers en een paar blote voeten voorbijkomt, tasten de dansers als toreadors met hun voe-

ten de grond af. Ze maken cirkels, of buigen zich naar voren, alsof ze zich klaarmaken voor een sessie vechtsporten. Ze rennen achter elkaar aan. Proberen elkaar te vangen. Worden soms letterlijk eikkaar. Bijvoorbeeld als het hoofd van Meyer geprojecteerd wordt op dat van Chaffaud.

Het tweede deel van Corps à corps is vele malen intiemer en liefdevoller dan het eerste. De dansers wijken niet meer van elkaars zijde. Je voelt je bijna een voyeur als Meyer met een looplamp de bewegingen van Chaffaud in het licht zet. De dansers vinden elkaar in opgetogen knuffels. Weten van uitzinnigheid niet meer waar ze elkaar aan moeten raken. Chaffaud knuffelt zelfs de kuit van Meyer. Als ze samen kijken hoe de hand van Chaffaud met het licht speelt, is de symbiose compleet.

